

Kárpáti Kamii

PERBEN - IMÁBAN

Ó, Uram-Isten, már aki láttál
férgesedőben vén küszöb-aljon
félíg-öregként (míg eszed átvált
s vérbugyogású utca az alkony),

ó, Uram-Isten, most ami éjféli
tűfoka immár Róma egében,
oszlani sem tud - tűz, utolértél!,
ház, beleégtél!, otthon, elégtem!

Ó, Uram-Isten, már aki laktál
hány katafalkom rontva le rólam,
gyúrtad az Angyalt, véle faragtál
egybe a lóhugy-címerü hóban.

Ó, Uram-Isten, már aki zaklatsz:
gyúrva-faragván jól nekivetkőzz!
Hát hova ugratsz Kék Madaradnak?!
Sába elé csapsz?! Néki teremtedsz?!

Tűzre fehérítő csöpp tenyeréből,
ó, Uram-Isten, májusi holdat
úsztat a csapdád, s hogy beleszédül,
rántod a hurkod - szívre: akolnak?!

Félig-öregként (már aki hagyta)
újra a kezdet mély vize partján
mossa az Angyal éjem új Nappá,
s úgy beborítson szárnyhegye aztán,

hogy a sötétség (már ha Te tetted)
fényköre mellé megszelídülve,
míg hasa alján kúszva lefekhet,
úgy simul ott, mint árnyam a fűre.

Ó, Uram-Isten! Csapda-szerelmed
fénybe borítsuk - legyen a kezdet.
Játsszuk elő, hogy ez a Te kedved:
Műved, ahogy jössz, s jobbra teremted.

ÁPRILIS NAPPALI HOLDJÁHOZ

Április. Átvert oldalu Krisztus érkezik. Áll a Giulia utcán - évtizedekkel *péntek* után. *Vasárnap*i hajnalfényt sose látott; angyali markút, sírja kövén majd testet is öltött, szárnyasat.

Ő csak

pincebogár-szürkén kapuban csöndít Magyarékra, jönne le István érte a lifttel, s fönt Babikára bizva riadt Gít, krétafehér Sábát, futamodna föl csigalépcsőn, föl, magas ég s hold, nappali álom, ölbe vevő hordágy, teraszáig.

Mind odagyúltok

szájuk elé hús gézt igazító kőalakok; se-bész-makulátlan zárt köpenyök gyermekkora háztetőn dagadó ing s szoknya-sorát juttatja eszébe - bújni a csurgó nagy lepedő-utcán puha szélben félig a szellő, félig a vízcsepphanag zenekarban!... Ringni a titkon: forrad a perc, termőre megérik.

- Hold, te, tavasz napján lesz-e műtőasztali lámpa rákerekült arcod? Lehajolsz? - míg műteni kezdik lelke kifeszítő tályogait, döngkút-üregükbe metszve a kést: s Rómát s tavaszát nyomkodva helyükbe jól kitömik, mint fűvel a párnát Sába alá, hogy tartsa magasság szédületében istenesülve. Jössz?...

Mire kihallatszik a léptük, köfejeikkel mind a sebészek visszasimulnak mállni a falba. Kés nyoma sincs! Tampon, kötözőszer Róma alá búj... S kész a csoportkép! Fürdeni áldott fény özönébe nyújtja nyakát föl Sába; heves tölgyerdei útja Pista szemén szikráz Babikával járva jövőjük; Gí a fotós: fut gépe mögül társához a napra; *péntek* után irdatlan idővel, húzva magához sűgja vasárnapját sose lelten: „válladon alszom: álom az élet.”

Még idehajlasz reggeli Hold; ne-vetsz befelé: pillád rebeg, elfednéd ködös arccal angyali bűnrészed kihunyó fényét bucsuzóban.